

Partea a doua

TORNADA

Volumele 1-10

Ediție nouă

Copyright © 2008

Str. Văcărescu nr. 117-119, București

www.libris.ro

0116200

JANETTE WINTERTON

Engleză

© Janette Winterton, 2008

Tous droits réservés

A Random International Publishing Company, LLC

pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-9975-10-40-2

JANETTE WINTERTON

CUPRINS

1	Tornada Timpului	9
2	Vizitatorul	11
3	Cârnăciori în aluat	22
4	Călătoria	29
5	Tempus Fugit	38
6	Thugger și Fisty	47
7	Întuneric pretutindeni?	54
8	Iepuri!	64
9	Întuneric pretutindeni	66
10	Fantome!	71
11	Familia Throwback	73
12	Ciudată întâlnire	83
13	Regalia Mason	93
14	Poneii cu benzină	96
15	Comitetul	108
16	Timpul trece	116
17	Găuri!	125
18	O călătorie la Tower Bridge	128
19	Linia lui Einstein	143
20	Audiență cu papa	152
21	Un autobuz mare și roșu	164
22	Drumul către stele	174

23	O gaură neagră	181
24	Salvare internațională	189
25	Elfii!	197
26	Minciuni adevărate	201
27	Viteza luminii	205
28	Gaura din Walworth	213
29	Spitalul Betleem	218
30	Acțiune sinistră la distanță	226
31	O nouă evoluție	239
32	Viermi!	243
33	Greenwich	245
34	Deșertul timpului	248
35	Abaterea	262
36	Ceasornicul	264
37	Tanglewreck	271

TORNADA TIMPULUI

La Londra, într-o dimineață de vară, pe la ora 6.45, un autobuz roșu trecea peste Podul Waterloo.

Un grup de elevi stătea în spate, își copia temele unul de la celălalt și se bătea, când unul dintre ei se uită pe fereastră, peste râu, spre Vârful Cleopatrei, și văzu ceva foarte ciudat.

Băiatul îl înghionti cu cotul pe prietenul său. Degetul întunecat al vechiului Egipt arăta spre cer, așa cum făcuse dintotdeauna, dar astăzi vârful obeliscului strălucea de un roșu-aprins, așa cum făcuse când era proaspăt pictat și glorios, cu 4 000 de ani în urmă, în Templul Soarelui.

– Privește, spuse băiatul, privește!

O falangă formată din care de luptă și călăreți călca valurile ca și cum ar fi mers pe stradă.

Caii albi fură îngenucheați; penele de struț de pe ornamentele de la cap se înălțară și apoi căzură; servitorii veniră în față, trupele rămăseseră pe loc repaos și, deasupra tuturor profeților îngenucheați, apăru însuși faraonul, inspectând noul său monument dintr-un car lucios.

Alți oameni se opriră să privească mirajul, și șoferul autobuzului încetini, chiar dacă nu opri de tot; el părea că plutește deasupra Timpului.

În liniștea ca de gheață care se instalează, nimeni nu vorbi și nimic nu se mișcă – exceptând râul, care, spre mirarea tuturor, curgea în sens invers.

Apoi, din josul apei, se auzi o bubuitură teribilă, ca și cum s-ar fi zdrobit cerul. O rafală de vânt lovi autobuzul, răsturnându-l peste pod și împrăștiind sticlă pe scaunele unde erau așezați copiii.

Ar fi trebuit ca autobuzul să se strivească în râu, în schimb, vântul se răsuci prin ferestrele sparte și îl ridică în aer, deasupra podului și peste obelisc.

Un val mare se umflă peste pilonii de piatră ai podului, lovind în betonul de dedesubt cu o putere atât de mare încât o bucată din zidul de susținere fu distrus.

După ce valul uriaș se retrase în apă, râul reveni la curgerea sa obișnuită. În aceeași secundă, autobuzul se răsuci nebunește direct spre linia de caruri. În urma impactului, autobuz, caruri și călăreți dispărură, lăsând în urmă, pe suprafața apei, doar urmele unui soare roșu-auriu.

Big Ben bătu de ora 7.00.

Câteva zile mai târziu, poliția găsi un caiet de exerciții plutind pe Tamisa; numele scris pe coperta caietului fu identificat ca aparținând unuia dintre băieții care se aflau în autobuz. Paginile se îngroșaseră ca pergamentul, iar scrierea nu era în engleză, ci erau semne cu păsări cu picioare lungi și figuri întoarse pe jumătate sub ochiul marelui zeu Ra.

Autobuzul și pasagerii săi nu au mai fost găsiți niciodată.

Aceasta fusese prima dintre Tornadele Timpului.

VIZITATORUL

La 16.30 fix, Abel Darkwater, la volanul Rolls Royce-ului său Silver Cloud, trecea printre porțile conacului Tanglewreck.

Abel Darkwater nu întârzia niciodată – doar dacă așa intenționa; și ceasul său nu greșea niciodată – doar dacă așa voia el.

Unii oameni nu au niciodată timp, dar Abel Darkwater avea tot timpul din lume – ei bine, aproape tot timpul din lume – și acesta *aproape* era problema și motivul pentru care venise la Tanglewreck.

Își îndreptă mașina cea mare pe aleea lungă și neîngrijită. Aruncă o privire la cadranele verzi și rotunde de la bord. Vitezometrul îi arată că circula cu exact 10m/h. Turometrul înregistra 30 de turații pe minut. Ceasul luminos îl asigură că era punctual, iar Măsurătorul de Timp își opri acele la 1588, anul în care conacul Tanglewreck fusese construit.

Abel Darkwater însuși inventase și ajustase Măsurătorul de Timp. În oraș, acesta calcula vârsta caselor. Pe teren deschis, el putea să dateze calcarul sau șisturile argiloase și putea spune ce dinozauri hoinăriseră pe acolo odinioară sau ce vânători nesăbuiți

se aplecaseră pe marginea unei stânci ca să prăvălească un bolovan peste vreun porc mistreț.

Măsurătorul de Timp lucra cu emisii radioactive – ecouri ale timpului, șterse, dar depistabile. Abel Darkwater știa că toate timpurile sunt prezente, dar îngropate strat peste strat sub ceea ce oamenii obișnuiesc să numească Acum. Astăzi se află peste ieri, și ieri peste alaltăieri și tot așa, din ce în ce mai jos prin straturile istoriei, până când straturile devin atât de subțiri încât vocile de dedesubt sunt înăbușite până la niște șoapte. Abel Darkwater ascultase acele șoapte și înțelesese ceea ce spuneau ele.

Acum se afla la Tanglewreck, și casa îi povestea trecutul propriu chiar de la început – din ziua în care era o casă nou-nouță. Când Acum era Atunci, și Atunci era Acum. Era curios să afle mai multe, dar astăzi venise cu afaceri și nu trebuia să lase acele afaceri să aștepte.

Parcă mașina în fața casei din bârne de lemn negre și albe și opri motorul. Cadranele reveniră la zero. Ieși încet din mașină și își consultă ceasul de aur de buzunar: arătătorul indica ora 16.00. Minutarul arăta că mai sunt 35 de minute până la ora exactă. Secundarul se mișcă grabnic de la 40 la 50. Al patrilea arătător, care era roșu asemenea unui avertisment, arăta înspre ora 11.00. Abel Darkwater privi în sus, urmând direcția impusă de ceas. Cu siguranță, era un chip la fereastră. Acesta se trase înapoi. Zâmbi, chiar dacă nu poți numi acest zâmbet drept unul de plăcere sau bunătațe, și apoi ridică ciocanul în formă de înger de la ușă.

Silver se retrase de la fereastră. Ea știa de ce venise el.

De jos, auzi vocea doamnei Rokabye, zbierând din hol.

– Silver! Coboară aici, acum, chiar în această secundă.

– Da, doamnă Rokabye.

Silver alergă în jos pe scări, spre brațele închise ale doamnei Rokabye, care o aștepta cu gura deschisă ca un crater, cuvintele fumegându-i afară.

– Uite-te cum arăți!

Silver se privi în oglinda mare din hol. Părul său era portocaliu și cârlionțat și stătea doar dacă și-l împletea. Avea ochii verzi și nasul drept. Fața îi era plină de pistru și micuță. Mică și murdară; e greu să fii curată atunci când trebăluiești toată ziua.

– Coboară imediat în pivniță și umple cuptorul cu cărbune. Doar nu aștepți să fac eu asta?

– Nu, doamnă Rokabye.

– Sigur că nu! Mă spetesc muncind pentru viitorul nostru!! Fără MINE, nu ar exista viitor!! Fără MINE, TU ar trebui să pleci la un orfelinat. Ți-ar plăcea asta?

– Nu, doamnă Rokabye.

– Sigur că nu! Când mă gândesc la câte am renunțat ca să vin aici și să am grijă de tine. De ce am renunțat la o viață întreagă? Numai bunătațe din partea mea și numai nerecunoștință din partea ta. Crezi că-mi place să fiu aici?

– Nu, doamnă Rokabye.

– În hardughia asta mare, șubredă, unde trage curentul... Aveam o căsuță frumușică în Manchester cu covoare, încălzire centrală și seri de darts cu prietenii mei, iar acum trăiesc pe un deal bătut de vânturi în această ruină, cu TINE.

– Da, doamnă Rokabye.

– Domnul Darkwater – îți amintești de el? S-a dovedit a fi un prieten foarte bun după... of, tragedie, accident, nefericire. I-am vândut ceasul de perete și câteva ceasuri de buzunar ca să plătim datoriile tatălui tău.

– Da, mi-a luat ceasul meu secret de noapte.

– Of, nu mai zi așa copilă – am trăit din acci bani un an întreg.

– Tu ai trăit...